

The Early Prophets - One Book, One Theme - class # 28

King David and Jerusalem - Part I

A city for God; for the People; or for the Monarchy

Source sheet for TIM shiur by Menachem Leibtag/

Introduction

As we discussed earlier, as soon as David is accepted as the King over all of Israel (in chapter 5) – his FIRST action is to conquer Jerusalem, and set up the nation's capital (& later the Temple) in that political capital city.

The underlying question is – what was the reason?!

In our class today, we discuss several reasons (not mutually exclusive)

- 1) Was there a well known tradition re: the holiness of Jerusalem
= a city for God
- 2) Was this a political move, to unify the country between 'Leah & Rachel'
= a city for the People
- 3) Did this have something to do with the future Dynasty of the House of David
= a city for the Monarchy

I. Jerusalem – A city for God

Rambam Hilchot Bet ha'Bechira chapter 2

הַמְזַבֵּחַ מִקְוֹמוֹ מְכֻוֵן בְּיוֹתֵר.

וְאִין מְשַׁנֵּין אוֹתוֹ מִמְקוֹמוֹ לְעוֹלָם.

שֶׁנֶּאֱמַר (דברי הימים א כב א) "זֶה מִזְבֵּחַ לְעוֹלָה לְיִשְׂרָאֵל".

וּבַמִּקְדָּשׁ נֶעְקֵד יִצְחָק אָבִינוּ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית כב ב) :
"וְלָךְ לָךְ אֶל אֶרֶץ הַמֹּרִיָּה".

וְנֶאֱמַר בְּדַבְרֵי הַיָּמִים (דברי הימים ב ג א)

"וַיַּחֲלֵל שְׁלֹמֹה לְבָנוֹת אֶת בֵּית ה' **בִּירוּשָׁלַיִם בְּהַר**

הַמֹּרִיָּה אֲשֶׁר נִרְאָה לְדָוִד אָבִיהוּ אֲשֶׁר הָכִין בְּמִקְוֹם

דָּוִד בְּגֵרָן אֲרָנָן הַיְבוּסִי":

וּמִסֶּרֶת בַּיַד הַכֹּל:

שֶׁהַמִּקְוֹם שֶׁבָּנָה בּוֹ דָּוִד וּשְׁלֹמֹה הַמְזַבֵּחַ בְּגֵרָן אֲרֹנָה
- הוּא הַמִּקְוֹם שֶׁבָּנָה בּוֹ אַבְרָהָם הַמְזַבֵּחַ וְעֵקֶד עָלָיו יִצְחָק.

וְהוּא הַמָּקוֹם שֶׁבָּנָה בוֹ נֹחַ כְּשִׁיצָא מִן הַתְּבֵה.
 וְהוּא הַמְּזִבַּח שֶׁהִקְרִיב עָלָיו קֵין וְהָבֶל.
 וְבוֹ הִקְרִיב אָדָם הָרִאשׁוֹן קִרְבָּן כְּשֶׁנִּבְרָא וּמִשָּׁם נִבְרָא.
 אָמְרוּ חֲכָמִים אָדָם מִמָּקוֹם כְּפָרְתוֹ נִבְרָא:

[Breishit 2:7 - וַיִּצַר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם, עֵפֶר מִן-הָאֲדָמָה, וַיִּפַּח בְּאַפָּיו, נִשְׁמַת חַיִּים - Breishit 2:7]

Discussion – Is this “pshuto shel mikra” -?

[Or – was King David aware of this Rambam?]

Possible thematic source based on Yaakov’s dream in Breishit

<p>Hashem’s first hitgalut to Yaakov 28:13-15</p> <p>יג וְהִנֵּה ה' נֹצֵב עָלָיו, וַיֹּאמֶר, אֲנִי ה' אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אָבִיךָ, וְאֱלֹהֵי יִצְחָק; הָאָרֶץ, אֲשֶׁר אַתָּה שֹׁכֵב עָלֶיהָ-- לָךְ אֶתְנַנֶּה, וְלִזְרַעְךָ.</p> <p>יד וְהִיָּה זֶרְעֶךָ כְּעֵפֶר הָאָרֶץ, וּפְרֻצֹת יָמָה וְקִדְמָה וְצַפְנָה וְנִגְבָּה; וְנִבְרָכוּ בְךָ כָּל-מְשֻׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה, וּבִזְרַעְךָ</p>	<p>Hashem re-assuring Avraham after Lot departs</p> <p>פרק י"ג - יד וְה' אָמַר אֶל-אַבְרָם, אַחֲרֵי הַפְּרֹד-לוֹט מֵעֲמוֹ, שָׂא נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה, מִן-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-אַתָּה שָׂם-- צַפְנָה וְנִגְבָּה, וְקִדְמָה וְיָמָה .</p> <p>טו פִּי אֶת-כָּל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-אַתָּה רֹאֶה, לָךְ אֶתְנַנֶּה, וְלִזְרַעְךָ, עַד-עוֹלָם</p> <p>טז וְשָׁמַתִּי אֶת-זֶרְעֶךָ, כְּעֵפֶר הָאָרֶץ; אֲשֶׁר אִם-יִוְכַל אִישׁ, לְמַנּוֹת אֶת-עֵפֶר הָאָרֶץ-- גַּם-זֶרְעֶךָ, יִמְנָה ...</p>
<p>Yaakov’s ‘conditions’</p> <p>כ וַיִּדַּר יַעֲקֹב, נָדָר לֵאמֹר: אִם ---</p> <p>* יִהְיֶה אֱלֹהִים עִמָּדִי,</p> <p>* וְשָׁמְרֵנִי בְּדַרְךָ הַזֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ,</p> <p>* וְנָתַן-לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל, וּבְגָד לְלַבֵּשׁ.</p> <p>כא וְשָׁבַתִּי בְּשָׁלוֹם, אֶל-בֵּית אָבִי;</p> <p>וְהָיָה ה' לִי, לֵאלֹהִים.</p>	<p>Hashem’s promise to Yaakov</p> <p>טו וְהִנֵּה אָנֹכִי עִמָּךְ,</p> <p>וְשָׁמְרֵתִיךָ בְּכָל-אֲשֶׁר-תֵּלֵךְ,</p> <p>וְהִשְׁבַּתִּיךָ, אֶל-הָאֲדָמָה הַזֹּאת:</p> <p>כִּי, לֹא אֶעֱזָבְךָ,</p> <p>עַד אֲשֶׁר אִם-עָשִׂיתִי,</p> <p>אֶת אֲשֶׁר-דִּבַּרְתִּי לָךְ.</p>

II. The portion of Binyamin and the “shchina” –

The blessing of Moshe Rabeinu to Binyamin: Devarim 33:12

יב לְבִנְיָמִן אָמַר--יְדִיד יְהוָה, יִשְׁכֵּן לְבֵטֶחַ עָלָיו; חִפְףָּ עָלָיו כָּל-הַיּוֹם, וּבֵין כַּתְּפָיו שָׁכַן. {ס}

12 Of Benjamin he said: The beloved of the LORD shall dwell in safety by Him; He covereth him all the day, and He dwelleth between his shoulders. {S}

Rambam Hilchot bet ha'Bechira – Chapter 1:

כִּיּוֹן שְׁנַכְנֹסוּ לְאֶרֶץ הָעַמִּידוֹ הַמְּשֻׁכָּן בְּגִלְגָל אַרְבַּע עָשָׂרָה שָׁנָה שִׁכְבָּשׁוּ וְשִׁחְלְקוּ.
וּמִשָּׁם בָּאוּ לְשִׁילָה וּבְנוּ שָׁם בַּיִת לַשָּׁלֹמֶה וְכָרְסוּ יְרִיעוֹת הַמְּשֻׁכָּן עָלָיו
וְלֹא הָיְתָה שָׁם תְּקֵרָה. וְשֵׁם ט שָׁנָה עָמַד מְשֻׁכָּן שִׁילָה
וְכִשְׁמַת עָלָיו חָרַב וּבָאוּ לְנֹב וּבְנוּ שָׁם מִקְדָּשׁ.
וְכִשְׁמַת שְׁמוּאֵל חָרַב וּבָאוּ לְגִבְעוֹן וּבְנוּ שָׁם מִקְדָּשׁ.
וּמִגִּבְעוֹן בָּאוּ לְבֵית הָעוֹלָמִים. וַיְמִי נֹב וּגִבְעוֹן שִׁבְעַת וְחֲמִשִּׁים שָׁנָה:

כִּיּוֹן שְׁנַבְנָה הַמִּקְדָּשׁ בִּירוּשָׁלַיִם נֶאֱסָרוּ כָּל הַמְּקוֹמוֹת כָּלן לְבָנוֹת בֵּהֶן בֵּית לַה'

וְלִהְיוּ קְרִיב בֵּהֶן קְרִיב. וְאִין שָׁם בֵּית לְדוֹרֵי הַדּוֹרוֹת אֲלֵא בִירוּשָׁלַיִם בְּלִבָּד
וּבְהַר הַמּוֹרֵיָה שְׁבָה נֶאֱמַר (דְּבָרֵי הַיָּמִים א כב א) "וַיֹּאמֶר דָּוִד זֶה הוּא בֵּית ה' הָאֱלֹהִים
זֶה מִזְבֵּחַ לְעֹלָה לְיִשְׂרָאֵל" וְאֹמֵר (תְּהִלִּים קלב יד) "זֹאת מְנוּחָתִי עַד עַד":

II. Why was the clash between Yoav & Avner in GIVON !!!

[consider political, geographic and religious reasons]

SHMUEL BET

Chapter 2 after death of Shaul, David & his men move to Hebron, now King of Yehuda!

- ה וַיִּשְׁלַח דָּוִד מַלְאָכִים, אֶל-אֲנָשֵׁי יַבִּישׁ גִּלְעָד;
וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם, בְּרַכִּים אַתֶּם לַיהוָה, אֲשֶׁר
עָשִׂיתֶם הַחֶסֶד הַזֶּה עִם-אֲדֹנֵיכֶם עִם-שָׂאוּל,
וַתִּקְבְּרוּ אֹתוֹ.
5 And David sent messengers unto the men of
Jabesh-gilead, and said unto them: 'Blessed be
ye of the LORD, that ye have shown this
kindness unto your lord, even unto Saul, and
have buried him.
- ו וְעַתָּה, יַעַשׂ-יְהוָה עִמָּכֶם חֶסֶד וְאֶמֶת; וְגַם
אֲנֹכִי, אֶעֱשֶׂה אִתְּכֶם הַטּוֹבָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר
עָשִׂיתֶם, הַדָּבָר הַזֶּה.
6 And now the LORD show kindness and truth
unto you; and I also will requite you this
kindness, because ye have done this thing.
- ז וְעַתָּה תַחֲזֹקְנָה יָדֵיכֶם, וְהָיוּ לְבָנֵי-חֵיל--כִּי-
מֵת, אֲדֹנֵיכֶם שָׂאוּל; וְגַם-אֹתִי, מִשְׁחוּ בֵּית-
יְהוּדָה לְמֶלֶךְ--עָלֵיהֶם. {פ}
7 Now therefore let your hands be strong, and be
ye valiant; for Saul your lord is dead, and also
the house of Judah have anointed me king over
them. {P}
- ח וְאַבְנֵר בֶּן-נֵר, שֵׁר-צָבָא אֲשֶׁר לְשָׂאוּל--לָקַח,
אֶת-אִישׁ בִּשְׁת בֶּן-שָׂאוּל, וַיַּעֲבֵרְהוּ, מִחֲנַיִם.
8 Now Abner the son of Ner, captain of Saul's
host, had taken Ish-bosheth the son of Saul, and
brought him over to Mahanaim;
- ט וַיַּמְלִכֵהוּ, אֶל-הַגִּלְעָד, וְאֶל-הָאֲשׁוּרִי, וְאֶל-
יְזֵרְעֵאל; וְעַל-אֶפְרַיִם, וְעַל-בִּנְיָמִן, וְעַל-יִשְׂרָאֵל,
כָּלָה. {פ}
9 and he made him king over Gilead, and over
the Ashurites, and over Jezreel, and over
Ephraim, and over Benjamin, and over all Israel.

י בן-ארבעים שנה איש-בשת בן-שאול, במלכו
על-ישראל, ושנים שנים, מלך; אד בית יהודה,
היו אחרי דוד.

10 Ish-bosheth Saul's son was forty years old when he began to reign over Israel, and he reigned two years. But the house of Judah followed David.

יא ויהי מספר הימים, אשר היה דוד מלך בחברון
על-בית יהודה--שבע שנים, וששה חדשים. {ס}

11 And the time that David was king in Hebron over the house of Judah was seven years and six months. {S}

יב ויצא אבנר בן-נר, ועבדי איש-בשת בן-שאול,
ממחנים, גבעונה.

12 And Abner the son of Ner, and the servants of Ish-bosheth the son of Saul, went out from Mahanaim to Gibeon.

יג ויואב בן-זרויה ועבדי דוד, יצאו, ויפגשום על-
ברכת גבעון, יחדו; וישבו אלה על-הברכה, מזה,
ואלה על-הברכה, מזה.

13 And Joab the son of Zeruiah, and the servants of David, went out; and they met together by the pool of Gibeon, and sat down, the one on the one side of the pool, and the other on the other side of the pool.

יד ויאמר אבנר, אל-יואב, יקומו נא הנערים,
וישחקו לפנינו; ויאמר יואב, יקמו.

14 And Abner said to Joab: 'Let the young men, I pray thee, arise and play before us.' And Joab said: 'Let them arise.'

טו ויקמו, ויעברו במספר--שנים עשר לבנימן,
ולאיש בשת בן-שאול, ושנים עשר, מעבדי דוד.

15 Then they arose and passed over by number: twelve for Benjamin, and for Ish-bosheth the son of Saul, and twelve of the servants of David.

טז ויחזקו איש בראש רעהו, וחרבו בצד רעהו,
ויפלו, יחדו; ויקרא למקום ההוא, חלקת הצרים
אשר בגבעון.

16 And they caught every one his fellow by the head, and thrust his sword in his fellow's side; so they fell down together; wherefore that place was called Helkath-hazzurim, which is in Gibeon.

יז ותהי המלחמה קשה עד-מאד, ביום ההוא; וינגף
אבנר ואנשי ישראל, לפני עבדי דוד.

17 And the battle was very sore that day; and Abner was beaten, and the men of Israel, before the servants of David.

Next - Chapter 3 – The attempt to make a treaty with Avner to unite the nation

Note centrality of Binyamin in these efforts

Note special connection between Binyamin and Yavesh Gilad since Sefer Shoftim

יז ודבר-אבנר היה, עם-זקני ישראל
לאמר: גם-תמול, גם-שלשם, הייתם
מבקשים את-דוד למלך, עליכם.

17 And Abner had communication with the elders of Israel, saying: 'In times past ye sought for David to be king over you;

יח ועתה, עשו: כי יהוה, אמר אל-
דוד לאמר, בידי דוד עבדי הושיע את-
עמי ישראל מידי פלשתים, ומידי כל-
איביהם.

18 now then do it; for the LORD hath spoken of David, saying: By the hand of My servant David I will save My people Israel out of the hand of the Philistines, and out of the hand of all their enemies.'

יט וַיְדַבֵּר גַם-אַבְנֵר, בְּאָזְנֵי בְנֵימִין;
וַיֵּלֶךְ גַם-אַבְנֵר, לְדַבֵּר בְּאָזְנֵי דָוִד
בְּחֶבְרוֹן, אֵת כָּל-אֲשֶׁר-טוֹב בְּעֵינֵי
יִשְׂרָאֵל, וּבְעֵינֵי כָל-בֵּית בְּנֵימִן.

כ וַיָּבֹא אַבְנֵר אֶל-דָּוִד חֶבְרוֹן, וְאֶתוֹ
עֲשָׂרִים אָנָשִׁים; וַיַּעַשׂ דָּוִד לְאַבְנֵר
וּלְאָנָשָׁיו אֲשֶׁר-אִתּוֹ, מִשְׁתֶּה.

כא וַיֹּאמֶר אַבְנֵר אֶל-דָּוִד אֲקוּמָה
וְאֵלֶיךָ וְאֶקְבְּצָה אֶל-אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אֶת-
כָּל-יִשְׂרָאֵל, וַיְכַרְתּוּ אִתְּךָ בְרִית,
וּמְלִכְתָּ, בְּכָל אֲשֶׁר-תִּתְּאוּהָ נַפְשֶׁךָ;
וַיִּשְׁלַח דָּוִד אֶת-אַבְנֵר, וַיֵּלֶךְ בְּשָׁלוֹם.

כב וְהִנֵּה עֲבָדֵי דָוִד וַיּוֹאֵב בָּא מִהַגְדוּד,
וְשָׁלַל רַב עִמָּם הֵבִיאוּ; וְאַבְנֵר, אֵינְנו
עִם-דָּוִד בְּחֶבְרוֹן--כִּי שָׁלְחוֹ, וַיֵּלֶךְ
בְּשָׁלוֹם....

כג וַיָּשָׁב אַבְנֵר, חֶבְרוֹן, וַיִּטְהוּ יוֹאָב
אֶל-תּוֹךְ הַשַּׁעַר, לְדַבֵּר אִתּוֹ בְּשָׁלִי;
וַיַּכְהוּ שָׁם, הַחֲמִשׁ--וַיָּמָת, בְּדָם
עֲשָׂהוּ אֶחָיו.

כד וַיִּשְׁמַע דָּוִד, מֵאַחֲרֵי כֵן, וַיֹּאמֶר
נָקִי אָנֹכִי וּמַמְלַכְתִּי מֵעַם יְהוָה, עַד-
עוֹלָם--מִדְּמִי, אַבְנֵר בֶּן-נֵר.

כה יִחְלוּ עַל-רֹאשׁ יוֹאָב, וְאֶל כָּל-בֵּית
אָבִיו; וְאֶל-יִכָּרֵת מִבֵּית יוֹאָב זָב
וּמִצָּרַע וּמִחֲזִיק בַּפֶּלֶךְ, וְנֹפֵל בַּחֶרֶב--
וְחָסֵר-לֶחֶם.

ל וַיּוֹאֵב וְאַבִּישָׁי אֶחָיו, הֲרוּגוּ לְאַבְנֵר:
עַל אֲשֶׁר הִמִּית אֶת-עֲשָׂהוּ אֶחָיהֶם,
בְּגִבְעוֹן--בְּמִלְחָמָה. {ס}

19 And Abner also spoke in the ears of Benjamin; and Abner went also to speak in the ears of David in Hebron all that seemed good to Israel, and to the whole house of Benjamin.

20 So Abner came to David to Hebron, and twenty men with him. And David made Abner and the men that were with him a feast.

21 And Abner said unto David: 'I will arise and go, and will gather all Israel unto my lord the king, that they may make a covenant with thee, and that thou mayest reign over all that thy soul desireth.' And David sent Abner away; and he went in peace.

22 And, behold, the servants of David and Joab came from a foray, and brought in a great spoil with them; but Abner was not with David in Hebron; for he had sent him away, and he was gone in peace.

27 And when Abner was returned to Hebron, Joab took him aside into the midst of the gate to speak with him quietly, and smote him there in the groin, that he died, for the blood of Asahel his brother.

28 And afterward when David heard it, he said: 'I and my kingdom are guiltless before the LORD for ever from the blood of Abner the son of Ner;

29 let it fall upon the head of Joab, and upon all his father's house; and let there not fail from the house of Joab one that hath an issue, or that is a leper, or that leaneth on a staff, or that falleth by the sword, or that lacketh bread.'

30 So Joab and Abishai his brother slew Abner, because he had killed their

לא ויאמר דוד אל-יואב ואל-כל-
העם אשר-אתו, קרעו בגדיכם וחגרו
שקים, וספדו, לפני אבנר; והמלך
דוד, הלך אחרי המטה.

31 And David said to Joab, and to all
the people that were with him: 'Rend
your clothes, and gird you with
sackcloth, and wail before Abner.'
And king David followed the bier.

לב ויקברו את-אבנר, בחברון; וישא
המלך את-קולו, ויבך אל-קבר אבנר,
ויבכו, כל-העם. {ס}

32 And they buried Abner in Hebron;
and the king lifted up his voice, and
wept at the grave of Abner; and all
the people wept. {S}

לג ויקנן המלך אל-אבנר, ויאמר:
הכמות נבל, ימות אבנר....

33 And the king lamented for Abner,
and said: Should Abner die as a churl
dieth?

לו וכל-העם הפירו, וייטב בעיניהם,
ככל אשר עשה המלך, בעיני כל-
העם טוב.

36 And all the people took notice of it,
and it pleased them; whatsoever the
king did, pleased all the people.

לז וידעו כל-העם וכל-ישראל, ביום
ההוא: כי לא היתה מהמלך, להמית
את-אבנר בן-נר. {ס}

37 So all the people and all Israel
understood that day that it was not of
the king to slay Abner the son of
Ner. {S}

לח ויאמר המלך, אל-עבדיו: הלוא
תדעו--כי-שר וגדול נפל היום הזה,
בישראל.

38 And the king said unto his
servants: 'Know ye not that there is a
prince and a great man fallen this day
in Israel?

לט ואנכי היום רך ומשוח מלך,
והאנשים האלה בני צרויה קשים
ממני: ישלם יהוה לעשה הרעה,
כרעתו. {פ}

39 And I am this day weak, and just
anointed king; and these men the sons
of Zeruiah are too hard for me; the
LORD reward the evildoer according
to his wickedness.' {P}

Chapter 4 – note who the assassins are – i.e. from which tribe!

א וישמע בן-שאול, כי מת אבנר בחברון,
וירפו, ידיו; וכל-ישראל, נבהלו.

1 And when Saul's son heard that Abner
was dead in Hebron, his hands became
feeble, and all the Israelites were
affrighted.

ב ושני אנשים שרי-גדודים היו בן-שאול
שם האחד בענה ושם השני רכב, בני
רמון הבארתי-- מפני בנימן: כי גם-
בארות, תחשב על-בנימן....

2 And Saul's son had two men that were
captains of bands; the name of the one was
Baanah, and the name of the other Rechab,
the sons of Rimmon the Beerothite, of the
children of Benjamin; for Beeroth also is
reckoned to Benjamin;

III. The source in Sefer Devarim – chapter 12

א אלה החקים והמשפטים, אשר תשמרון לעשות, בארץ, אשר נתן יהוה אלהי אבותיך לך לרשתה: כל-הימים--אשר-אתם חיים, על-האדמה.

1 These are the statutes and the ordinances, which ye shall observe to do in the land which the LORD, the God of thy fathers, hath given thee to possess it, all the days that ye live upon the earth.

ב אבד תאבדון את-כל-המקמות אשר עבדו-שם הגוים, אשר אתם ירשים אתם--את-אלהיהם: על-ההרים הרמים ועל-הגבעות, ותחת כל-עץ רענן.

2 Ye shall surely destroy all the places, wherein the nations that ye are to dispossess served their gods, upon the high mountains, and upon the hills, and under every leafy tree.

ג ונתצתם את-מזבחתם, ושברתם את-מצבתם, ואשריהם תשרפון באש, ופסילי אלהיהם תגדעו; ואבדתם את-שמן, מן-המקום ההוא.

3 And ye shall break down their altars, and dash in pieces their pillars, and burn their Asherim with fire; and ye shall hew down the graven images of their gods; and ye shall destroy their name out of that place.

ד לא-תעשון כן, ליהוה אלהיכם.

4 Ye shall not do so unto the LORD your God.

ה כי אם-אל-המקום אשר-יבחר יהוה אלהיכם, מכל-שבטיכם, לשום את-שמו, שם-לשכנו תדרשו, ובאת שמה.

5 But unto the place which the LORD your God shall choose out of all your tribes to put His name there, even unto His habitation shall ye seek, and thither thou shalt come;

ו והבאתם שמה, עלתיכם וזבחיכם, ואת מעשרתיכם, ואת תרומת ידכם; ונדריכם, ונדבתיכם, ובכרת בקרכם, וצאנכם.

6 and thither ye shall bring your burnt-offerings, and your sacrifices, and your tithes, and the offering of your hand, and your vows, and your freewill-offerings, and the firstlings of your herd and of your flock;

ז ואכלתם-שם, לפני יהוה אלהיכם, ושמתם בכל משלח ידכם, אתם ובתיכם--אשר ברכך, יהוה אלהיך.

7 and there ye shall eat before the LORD your God, and ye shall rejoice in all that ye put your hand unto, ye and your households, wherein the LORD thy God hath blessed thee.

ח לא תעשון--ככל אשר אנחנו עשים פה, היום: איש, כל-הישר בעיניו.

8 Ye shall not do after all that we do here this day, every man whatsoever is right in his own eyes;

ט כי לא-באתם, עד-עתה--אל-המנוחה, ואל-הנחלה, אשר-יהוה אלהיך, נתן לך.

9 for ye are not as yet come to the rest and to the inheritance, which the LORD your God giveth thee.

י ועברתם, את-הירדן, וישבתם בארץ, אשר-יהוה אלהיכם מנחיל אתכם; והניח לכם מכל-איביכם מסביב, וישבתם-בטח.

10 But when ye go over the Jordan, and dwell in the land which the LORD your God causeth you to inherit, and He giveth you rest from all your enemies round about, so that ye dwell in safety;

יא והיה המקום, אשר-יבחר יהוה אלהיכם בו לשכון שמו שם--שמה תביאו, את כל-אשר אנכי מצוה אתכם: עולתיכם וזבחיכם, מעשרתיכם ותרמת ידכם, וכל מבחר נדריכם, אשר תדרו ליהוה.

11 then it shall come to pass that the place which the LORD your God shall choose to cause His name to dwell there, thither shall ye bring all that I command you: your burnt-offerings, and your sacrifices, your tithes, and the offering of your hand, and all your choice vows which ye vow unto the LORD.

IV. David's request to build a House for God, in light of Devarim 12

Shmuel bet – chapter 7

- א** וַיְהִי, כִּי-יָשַׁב הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ; **וַיְהִי הַנִּיחַ-לוֹ מִסָּבִיב, מִכָּל-אֹיְבָיו.** **1** And it came to pass, when the king dwelt in his house, and the LORD had given him rest from all his enemies round about,
- ב** וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ, אֶל-נָתָן הַנָּבִיא, רְאֵה נָא, אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּבֵית אֲרָזִים; וְאֲרוֹן, הָאֱלֹהִים, יֹשֵׁב, בְּתוֹךְ הִירִיעָה. **2** that the king said unto Nathan the prophet: 'See now, I dwell in a house of cedar, but the ark of God dwelleth within curtains.'
- ג** וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל-הַמֶּלֶךְ, כֹּל אֲשֶׁר בְּלִבְבְּךָ לַךְ עֲשֵׂה: **כִּי יְהוָה, עִמָּךְ.** **3** And Nathan said to the king: 'Go, do all that is in thy heart; for the LORD is with thee.'
- ד** וַיְהִי, בַּלַּיְלָה הַהוּא; {ס} וַיְהִי, דְּבַר-יְהוָה, אֶל-נָתָן, לֵאמֹר. **4** And it came to pass the same night, {S} that the word of the LORD came unto Nathan, saying:
- ה** לֵךְ וְאָמַרְתָּ אֶל-עַבְדֵי אֶל-דָּוִד, {ס} כֹּה אָמַר יְהוָה: **הֲאֵתָה תִּבְנֶה-לִּי בַיִת, לְשִׁבְתִּי.** **5** 'Go and tell My servant David: {S} Thus saith the LORD: Shalt thou build Me a house for Me to dwell in?

In light of this, let's return to chapter 5

- ד** בֶּן-שְׁלֹשִׁים שָׁנָה דָּוִד, בְּמַלְכוֹ; אַרְבָּעִים שָׁנָה, מָלַךְ. **4** David was thirty years old when he began to reign, and he reigned forty years.
- ה** בְּחֶבְרוֹן מָלַךְ עַל-יְהוּדָה, שִׁבְעַת שָׁנִים וְשֵׁשׁ חֳדָשִׁים; וּבִירוּשָׁלַם מָלַךְ, שְׁלֹשִׁים וְשָׁלֹשׁ שָׁנָה, עַל כָּל-יִשְׂרָאֵל, וַיְהוּדָה. **5** In Hebron he reigned over Judah seven years and six months; and in Jerusalem he reigned thirty and three years over all Israel and Judah.
- ו** וַיֵּלֶךְ הַמֶּלֶךְ וְאֲנָשָׁיו יְרוּשָׁלַם, אֶל-הַיְבוּסִי יוֹשֵׁב הָאָרֶץ; וַיֹּאמֶר לְדָוִד לֵאמֹר, לֹא-תָבוֹא הֵנָּה, כִּי אִם-הִסִּירְךָ הָעוֹרִים וְהַפְסָחִים לֵאמֹר, לֹא-יָבוֹא דָוִד הֵנָּה. **6** And the king and his men went to Jerusalem against the Jebusites, the inhabitants of the land, who spoke unto David, saying: 'Except thou take away the blind and the lame, thou shalt not come in hither'; thinking: 'David cannot come in hither.'
- ז** וַיִּלְכַּד דָּוִד, אֶת מְצֻדַת צִיּוֹן--הִיא, עִיר דָּוִד. **7** Nevertheless David took the stronghold of Zion; the same is the city of David.
- ח** וַיֹּאמֶר דָּוִד בַּיּוֹם הַהוּא, כָּל-מִכָּה יִבְסִי וַיִּגַע בְּצַנּוֹר, וְאֶת-הַפְסָחִים וְאֶת-הָעוֹרִים, שָׁנְאוּ (שְׁנוֹאִי) נֶפֶשׁ דָּוִד; עַל-כֵּן, יֹאמְרוּ, עוֹר וּפְסָח, לֹא יָבוֹא אֶל-הַבַּיִת. **8** And David said on that day: 'Whosoever smiteth the Jebusites, and getteth up to the gutter, and [taketh away] the lame and the blind, that are hated of David's soul--' Wherefore they say: 'There are the blind and the lame; he cannot come into the house.'
- ט** וַיֹּשֶׁב דָּוִד בְּמְצֻדָה, וַיִּקְרָא-לָהּ עִיר דָּוִד; וַיְבִן דָּוִד סָבִיב, מִן-הַמְּלֹא וּבִיתָהּ. **9** And David dwelt in the stronghold, and called it the city of David. And David built round about from Millo and inward.

י וַיִּגְדַּף דָּוִד, הַלּוֹף וְגָדוֹל; וַיְהִי הָאֱלֹהִי צָבָאוֹת, עִמּוֹ. {פ} 10 And David waxed greater and greater; for the LORD, the God of hosts, was with him. {P}

יא וַיִּשְׁלַח הִירָם מְלָךְ-צֵר מְלֶאכִים, אֶל-דָּוִד, וְעֲצֵי אֲרָזִים, וְחָרָשֵׁי עֵץ וְחָרָשֵׁי אֶבֶן קִיר; וַיִּבְנוּ-בַיִת, לְדָוִד. 11 And Hiram king of Tyre sent messengers to David, and cedar-trees, and carpenters, and masons; and they built David a house.

יב וַיֵּדַע דָּוִד, כִּי-הָכִינוּ יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל-יִשְׂרָאֵל; 12 And David perceived that the LORD had established him king over Israel, and that He had exalted his kingdom for His people Israel's sake. {S}

וְכִי נָשָׂא מִמְּלִכְתּוֹ, בְּעָבוּר עִמּוֹ יִשְׂרָאֵל. {ס}